de Rechtspraak
Rechtbank Rotterdam

reg. nr.

30 APR. 2019

gem.

[ ] AANTEKENEN [ ] PER POST [ ] PER FAX 010-5018180

het college van burgemeester en wethouders van de
gemeente Albrandswaard
Postbus 1000
3160 GA Rhoon

3SRRC11243502

Rechtbank Rotterdam
Bestuursrecht

bezoekadres
Wilhelminaplein 100/125

correspondentieadres
Postbus 50951, 3007 BM
Rotterdam

t 088-36 26000
f 088-36 10566
www.rechtspraak.nl

Bij beantwoording de datum en ons kenmerk vermelden. Wilt u slechts één zaak in uw brief behandelen.

datum	26 april 2019
onderdeel	bestuur 1
contactpersoon	mevr Y. Ouald Chaib
doorkiesnummer	088-36 11932
ons kenmerk	zaaknummer ROT 18 / 4194 WET WI03
uw kenmerk	25964-vwrb
bijlage(n)	
faxnummer afdeling	088-36 10566
onderwerp	het beroep van M. Mons te Poortugaal

Geachte heer/mevrouw,

Over het beroep met zaaknummer ROT 18 / 4194 WET WI03 deel ik u het volgende mee.

De rechtbank heeft uitspraak gedaan. Ik stuur u een kopie van de uitspraak. Indien in deze uitspraak wordt verwezen naar een uitspraak met een ECLI-nummer, is de tekst van de betreffende uitspraak onder dat nummer gepubliceerd op www.rechtspraak.nl.

Tegen deze uitspraak staat voor een belanghebbende en het bestuursorgaan hoger beroep open. Dit dient te worden ingesteld **binnen zes weken** na de datum van verzending van deze uitspraak door een beroepschrift en een kopie van deze uitspraak te zenden aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Postbus 20019, 2500 EA Den Haag. In uw beroepschrift moet u vermelden waarom u het niet eens bent met de uitspraak. U kunt ook digitaal hoger beroep instellen bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State. Kijk op www.raadvanstate.nl voor meer informatie over het indienen van digitaal beroep.

Als u naar aanleiding van deze brief vragen hebt, kunt u contact opnemen met de administratie van de rechtbank op het hierboven vermelde doorkiesnummer.

Als u de rechtbank belt of schrijft, verzoek ik u het zaaknummer te vermelden.

Hoogachtend,

de griffier

uitspraak

RECHTBANK ROTTERDAM

Team Bestuursrecht 1

zaaknummer: ROT 18/4194

uitspraak van de enkelvoudige kamer van 26 april 2019 in de zaak tussen

M. Mons, te Poortugaal, eiser,
gemachtigde: mr. E.C. Ruppert,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Albrandswaard,
verweerder, gemachtigde: J. de Ruiter.

Als derde-partijen hebben aan het geding deelgenomen: **A.J. van den Berg en B.W.S. de Kubber**, te Portugaal.

Procesverloop

Bij besluit van 15 december 2017 (het primaire besluit) heeft verweerder eisers verzoek om handhaving van het openbaar houden van het pad tussen de Dorpsstraat en de Achterweg, gelegen tussen de woningen Dorpsstraat 48 en Dorpstraat 54, afgewezen.

Bij besluit van 27 juni 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiser ongegrond verklaard.

Eiser heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

A.J. van den Berg en B.W.S. de Kubber hebben een reactie ingediend.

Eiser heeft nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 20 maart 2019. Eiser is verschenen, bijgestaan door mr. J. de Vet, een collega van zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. A.J. van den Berg en B.W.S. de Kubber zijn verschenen.

De rechtbank heeft ter zitting meegedeeld dat Maelion C.V. te Rhoon, vertegenwoordigd door V.J. Zuidam, niet langer als belanghebbende in deze procedure wordt aangemerkt.

De rechtbank heeft ter zitting als getuigen gehoord J.M. van Maurik en H. Oosterveen.

Overwegingen

1. Het bestreden besluit berust op verweerders standpunt dat het pad tussen de Dorpsstraat en de Achterweg, gelegen tussen de woningen Dorpsstraat 48 en Dorpstraat 54 (het pad), geen openbare bestemming heeft. Daarnaast is het pad niet dertig jaar algemeen toegankelijk geweest, dan wel tien jaar achtereen – terwijl het pad algemeen toegankelijk was – onderhouden door verweerder. Verweerder is daarom van mening dat het pad niet openbaar is in de zin van de Wegenwet.

2. Eiser betwist verweerders standpunt en stelt dat het pad dertig onafgebroken jaren toegankelijk is geweest. Voor zover hij het zich kan herinneren is het pad vanaf 1976 vrij toegankelijk geweest voor eenieder die zich van en naar de Dorpstraat wilde begeven. Daarnaast is het pad gedurende tien jaar onderhouden door verweerder. Uit het Projectplan Centrumontwikkeling Poortugaal blijkt dat verweerder het pad in het derde kwartaal van 2015 opnieuw heeft bestraat. Ook was het pad voorzien van gemeentelijke straatlantaarns.

3. Vast staat dat het pad tussen de Dorpstraat en de Achterweg een weg is in de zin van de Wegenwet. Tussen partijen is enkel in geschil of het pad 'openbaar' is in de zin van de Wegenwet.

4. Niet is gebleken dat het pad voorkomt op de wegenlegger, zodat het pad niet op grond van artikel 49 van de Wegenwet kan worden aangemerkt als 'openbaar'. Daarnaast volgt uit gegevens van het kadaster dat het kadastrale perceel met nummer A1969 in 1978 is gesplitst in een perceel met nummer A2232 en een perceel met nummer A2233. Het pad behoort bij het perceel met nummer A2232 en er is een erfdienstbaarheid op gevestigd ten behoeve van het perceel met nummer A2233. Het pad is privé-eigendom. Indien aannemelijk wordt dat het pad gedurende dertig jaar voor iedereen toegankelijk is geweest, dan wel gedurende tien jaar voor iedereen toegankelijk is geweest en, gedurende deze periode, door de gemeente is onderhouden, is het pad op grond van artikel 4 van de Wegenwet 'openbaar'. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, waaronder de uitspraak van 15 maart 2017 (ECLI:NL:RVS:2017:700), is het aan eiser om dit aannemelijk te maken.

5. De rechtbank leidt uit het dossier af dat het pad enige tijd afgesloten is geweest door een houten deur, maar dat deze deur begin jaren tachtig (1982) is weggehaald. In de jaren daarna zijn verschillende hekwerken op het pad geplaatst, zoals een fietssluis en een klappaal. Hoewel deze hekwerken de doorgang over het pad hebben belemmerd, is niet gebleken dat deze hekwerken het pad hebben afgesloten voor (doorgaand) voet- en fietsverkeer. Ter zitting heeft getuige H. Oosterveen, bewoner van de woning op het perceel met nummer A2233, verklaard dat al in de jaren tachtig het winkelend publiek via het pad naar de winkelstraat liep. Verder heeft hij verklaard dat het pad in wezen altijd open is geweest, onder meer vanwege de publieke activiteiten van De Kapel, die zich bevond op het perceel met nummer A2232 en dat bij het pad nooit een bordje 'verboden toegang' heeft gestaan. Daarnaast heeft de getuige J.M. van Mourik, beheerder van De Kapel van 1986 tot 2010, verklaard dat het pad altijd openbaar is geweest. Deze ter zitting afgelegde verklaringen worden ondersteund door de schriftelijke verklaringen van H. de Waal, P. Rooimans, N. Mons en J.G. Karreman. Uit het voorgaande volgt dat het pad vanaf begin jaren tachtig feitelijk voor iedereen toegankelijk is geweest, zodat het pad openbaar is op grond van artikel 4 van de Wegenwet. Dat het nooit de bedoeling is geweest om het pad openbaar te maken, maakt dit oordeel niet anders. Uit artikel 4 van de Wegenwet volgt

immers dat de intentie van de eigenaar of de beheerder geen criterium is bij het oordeel of een weg openbaar is of niet. Bovendien is gedurende dertig jaar door de eigenaar van het pad nooit – door middel van het plaatsen van een bord – kenbaar gemaakt dat het pad enkel bestemd was voor privégebruik.

6. Het beroep is gegrond. Gelet op de mededelingen ter zitting van verweerder over het mogelijk onttrekken van het pad aan de openbaarheid en de (privacy-)belangen van A.J. van den Berg en B.W.S. de Kubber ziet de rechtbank onvoldoende mogelijkheden om in deze zaak tot een definitief oordeel te komen over de vraag of verweerder gehouden is handhavend op te treden. De rechtbank volstaat daarom met de vernietiging van het bestreden besluit en geeft verweerder met toepassing van artikel 8:72, vierde lid, van de Algemene wet bestuursrecht de opdracht om binnen zes maanden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

7. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

8. De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 2.048,- (1 punt voor het indienen van het bezwaarschrift en 1 punt voor het verschijnen ter hoorzitting, 1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 512,- en wegingsfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- draagt verweerder op binnen zes maanden na de dag van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaar met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan eiser het betaalde griffierecht van € 170,- vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 2.048,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.H. de Wildt, rechter, in aanwezigheid van mr. C.M.J. Rouwers, griffier. De uitspraak is in het openbaar gedaan op 26 april 2019.

griffier rechter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
Rechtbank Rotterdam
Unit Administratie Bestuursrecht
26 APR. 2019
wnd

Rechtsmiddel
Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

de Rechtspraak

Rechtbank Rotterdam

PostNL
Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas

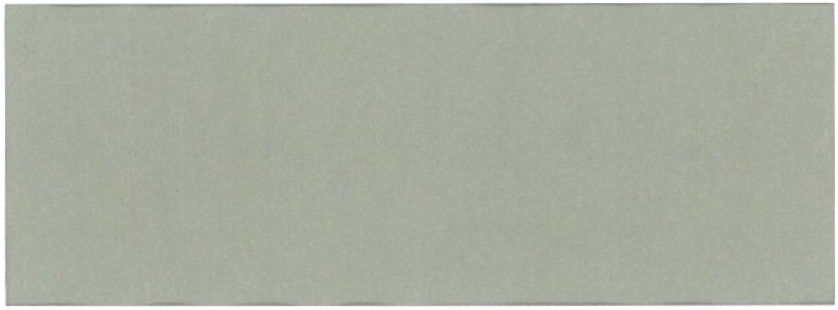

Post op rekening

R NL Aangetekend G-A-1

Port Betaald
Port Payé
Pays-Bas
postnl

3SRRC11243502

Postbus 50950, 3007 BL Rotterdam